

ДЕРЖАВНЕ БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ

вул. Панаса Мирного, 28, м. Київ, 01011, тел. (044) 365 40 00
поштова адреса для листування: вул. Симона Петлюри, 15, м. Київ, 01032
E-mail: info@dbf.gov.ua, web: www.dbf.gov.ua, ідентифікаційний код 41760289

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Київ

08 лютого 2024 року

Старший слідчий другого відділу Управління з розслідування злочинів, вчинених у зв'язку із масовими протестами у 2013-2014 роках, Державного бюро розслідувань Нестерчук Артем Юрійович, розглянувши матеріали досудового розслідування № 6202300000000495 від 12.06.2023 та встановивши наявність достатніх підстав для повідомлення підозри, керуючись статтями 42, 276-279 Кримінального процесуального кодексу України,

ПОВІДОМИВ:

ГАНЖІ Сергію Валентиновичу,
13 липня 1959 року народження,
уродженцю смт. Петрове, Петрівського району Кіровоградської області, громадянину України, зареєстрованому по вул. Академіка Чекмарьова, буд. 2, кв. 23, м. Дніпро, фактично проживаючому за останньою відомою адресою: м. Київ, вул. Героїв Сталінграда (проспект В. Івасюка), буд. 20а, кв. 167, раніше не судимому,

про те, що він підозрюється у вчиненні колабораційної діяльності, а саме:

- у добровільному зайнятті громадянином України посади в незаконному правоохоронному органі, створеному на тимчасово окупованій території, а також добровільній участі громадянина України в незаконному воєнізованому формуванні, створеному на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого **частиною 7 статті 111-1** Кримінального кодексу України.

Так, Ганжа С.В., будучи громадянином України, Указом Президента України від 03.04.2013 № 191/2013 призначений на посаду начальника Департаменту захисту національної державності Служби безпеки України.

Указом Президента України від 24.08.2013 № 454/2011 Ганжі С.В. присвоєно військове звання – генерал-майора.

25.02.1992 Ганжа С.В. прийняв військову присягу, якою урочисто поклявся народу України завжди бути вірним і відданим йому, сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок, накази командирів, неухильно дотримуватись Конституції і законів України, зберігати державну і військову таємницю; захищати Українську державу, непохитно стояти на сторожі її свободи і незалежності; присягнув ніколи не зрадити народу України.

Водночас, Ганжа С.В. прийняв зобов'язання працівника Служби безпеки України, зокрема, вірно служити інтересам безпеки суверенної Української держави, неухильно дотримуватись її законів, захищати права і свободи її громадян; берегти державну, військову та службову таємницю, не порушувати вимог службово-військової дисципліни, у зв'язку з чим був попереджений про дисциплінарну, адміністративну та кримінальну відповідальність за порушення вказаного зобов'язання згідно з законами України.

Також, Ганжа С.В. прийняв зобов'язання громадянина України у зв'язку із допуском до державної таємниці, згідно з яким взяв на себе зобов'язання: не допускати розголошення будь-яким способом державної таємниці, яка буде довірена або стане відомою у зв'язку з виконанням службових обов'язків; не брати участі у діяльності політичних партій та громадських організацій, діяльність яких заборонена в порядку, установленому законом; не сприяти іноземним державам, іноземним організаціям чи їх представникам, а також окремим іноземцям та особам без громадянства у провадженні діяльності, що завдає шкоди інтересам національної безпеки України; виконувати вимоги режиму секретності; повідомляти посадових осіб, які надали допуск до державної таємниці та відповідні режимно-секретні органи про виникнення обставин, передбачених статтею 22 Закону України «Про державну таємницю», або інших обставин, що перешкоджають збереженню довіреної державної таємниці, а також про свій виїзд з України; додержуватись інших вимог законодавства про державну таємницю.

Отже Ганжа С.В. з 03.04.2013 проходив військову службу на посаді начальника Департаменту захисту національної державності Служби безпеки України.

Під час перебування на посаді начальника Департаменту захисту національної державності Служби безпеки України, відповідно до статей 1, 2 Закону України «Про Службу безпеки України», Ганжа С.В. виконував функції співробітника державного правоохоронного органу спеціального призначення, що забезпечує державну безпеку України, та на який покладено завдання, зокрема щодо захисту державного суверенітету, конституційного ладу, територіальної цілісності, економічного, науково-технічного і оборонного потенціалу України, законних інтересів держави та прав громадян від розвідувально-підривної діяльності іноземних спеціальних служб, посягань з боку окремих організацій, груп та осіб, а також попередження, виявлення, припинення та розкриття злочинів у сферах корупції, організованої злочинної діяльності, управління, економіки та інших протиправних дій, які безпосередньо створюють загрозу життєво важливим інтересам України.

Відповідно до статті 2 Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» від 23.12.1993, Ганжа С.В. був працівником правоохоронного органу та службовою особою, на якого, згідно із частиною 2

статті 19 Конституції України, статей 3, 4 Закону України «Про Службу безпеки України», покладено обов'язки діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, передбачений Конституцією і Законами України.

За статтею 9 Закону України «Про Службу безпеки України», систему Служби безпеки України складають Центральне управління Служби безпеки України, підпорядковані йому регіональні органи, органи військової контррозвідки, військові формування, а також навчальні, науково-дослідні та інші заклади Служби безпеки України. Організаційна структура Служби безпеки України визначається Президентом України.

Відповідно до статті 13 Закону України «Про Службу безпеки України», керівництво всією діяльністю Служби безпеки України, її Центральним управлінням здійснює Голова Служби безпеки України. Він несе персональну відповідальність за виконання завдань, покладених на Службу безпеки України.

Голова Служби безпеки України має заступників, які призначаються на посади за його поданням та звільняються з посад Президентом України.

Відповідно до Положення про Департамент захисту національної державності СБУ, затвердженого наказом СБ України від 03.05.2006 №315/дск та функціональними обов'язками начальника Департаменту захисту національної державності від 20.09.2013 №468, Ганжа С.В. у грудні 2013 року здійснював функціональні обов'язки, відомості про які містять гриф обмеження доступу «Для службового користування».

Генерал-майор Ганжа С.В., займаючи посаду начальника Департаменту захисту національної державності Служби безпеки України, відповідно до статей 2, 3, 4 Закону України «Про боротьбу з тероризмом», виконував функції головного суб'єкта у загальнодержавній системі боротьби з терористичною діяльністю, правовою основою боротьби з якою є Конституція України, закони України та відповідні міжнародні договори України, а його робота повинна ґрунтуватись на принципах законності та неухильного додержання прав і свобод людини і громадянина, комплексного використання з цією метою правових, політичних, соціально-економічних, інформаційно-пропагандистських та інших можливостей; пріоритетності попереджувальних заходів.

Таким чином, на посаді начальника Департаменту захисту національної державності Служби безпеки України Ганжа С.В. здійснював владні, організаційно-розпорядчі та адміністративно-господарські повноваження, у зв'язку з чим, відповідно до положень пункту 1 Примітки до статті 364 Кримінального кодексу України (в редакції Закону від 07.04.2011) був службовою особою.

Досудовим розслідуванням встановлено, що Ганжа С.В., з 05.11.2014 перебуває у міжнародному розшуку за вчинення та організацію у період з 21.11.2013 по 20.02.2014 низки злочинів, у тому числі тяжких та особливо тяжких.

Зокрема, за ч. 3 ст. 28, ст. 340 та ч. 3 ст. 28, ч. 3 ст. 27, ч. 3 ст. 365 КК України щодо перевищення влади та службових повноважень, що спричинило тяжкі наслідки (організація вбивств та спричинення тілесних ушкоджень мітингувальникам під час Революції Гідності) та незаконного перешкоджання проведенню громадянами зборів, мітингів, походів і

демонстрацій, які відбувались в центральній частині міста Києва. А також за ч. 1 ст. 111 КК України за фактом державної зради та проведення підривної діяльності проти України, яка виразилася у організації інформаційної війни, спрямованої на підкорення свідомості частини населення країни, зміну світоглядних настанов, породження сумніву в необхідності та доцільності спільного існування в рамках самостійної, суверенної держави з європейським вектором розвитку, втручання у внутрішню та зовнішню політику держави, зокрема підбурювання до міжетнічних конфліктів, розпалювання сепаратистських настроїв серед населення окремих регіонів України (АР Крим та південно-східних областей), провокування соціальних, політичних, національних зіткнень, тощо. Саме така підривна діяльність проти України в подальшому призвела до організації рф не передбачених Конституцією України референдумів в АР Крим, Донецькій та Луганській областях, тимчасової втрати Україною окремих її територій, збройного протистояння всередині держави, створення не передбачених законом воєнізованих угруповань, тривалого наросування військ рф вздовж кордону України з рф та білоруссю та визнання органами влади рф 21 лютого 2022 року терористичних утворень на території України – так званих «ДНР» та «ЛНР» – як державних утворень, а як наслідок повномасштабне вторгнення 24 лютого 2022 року регулярних військ рф на територію України.

При цьому, Ганжа С.В., продовжуючи свої злочинні наміри, направлені на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, зі своїх ідеологічних та корисливих мотивів, в ході повномасштабного вторгнення регулярних військ рф на територію України та захоплення її частини - Запорізької області, добровільно погодився співпрацювати з невстановленими представниками окупаційної влади рф та незаконно утвореною «воєнно-гражданской администрацией Запорожской области» та з метою ослаблення держави України, умисно вирішив сприяти владі рф у підривній діяльності проти України у період воєнного стану, для чого зайняв посаду керівника в незаконно створеному правоохоронному органу (воєнізованому формуванні) – «государственная служба безопасности Запорожской области».

Вказаний злочин Ганжа С.В. вчинив за наступних обставин.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди. Україна самостійно визначає адміністративно-територіальний устрій та порядок утворення національно-адміністративних одиниць.

Рішенням Конституційного Суду України № 3-зп від 11.07.1997 зазначено, що засади конституційного ладу в Україні закріплені у розділах I, III та XIII Основного Закону України – Конституції України.

Зокрема положення статей 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократично, соціальною, правовою унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Згідно зі статтею 17 Конституції України захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу.

Оборона України, захист її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності покладаються на Збройні Сили України.

Забезпечення державної безпеки і захист державного кордону України покладаються на відповідні військові формування та правоохоронні органи держави, організація і порядок діяльності яких визначаються законом.

На території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом. На території України не допускається розташування іноземних військових баз.

Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і РФ 1997 року та

іншими міжнародно – правовими актами, є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним правовим діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, РФ та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Порушуючи вказані норми влада рф, діючи всупереч вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларації Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланувала, підготувала і розв'язала агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддала наказ на вторгнення підрозділів збройних сил рф на територію України.

Так, 24.02.2022 на виконання вищевказаного наказу військовослужбовці збройних сил рф шляхом відкритої збройної агресії, із застосуванням зброї незаконно вторглися на територію України через державні кордони України в Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Запорізькій, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, Київській та інших областях, і здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, житлові масиви та інші цивільні об'єкти, та здійснили окупацію частини території України та почали контролювати її, чим вчинили дії з метою змін меж території та державного кордону України усупереч порядку, встановленому Конституцією України, що продовжується по теперішній час та призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

Указом Президента України № 64/2022 від 24.02.2022 «Про введення воєнного стану в Україні», який затверджено Верховною Радою України, у зв'язку з військовою агресією рф проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану», в Україні введено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24.02.2022, який у подальшому неодноразово продовжувався.

За результатами воєнних дій, збройними силами рф у березні 2022 року незаконно тимчасово окуповано територію України, а саме частину Запорізької області.

Таким чином, з березня 2022 року частина Запорізької області знаходиться під російською окупацією. В якості керівного органу рф створена так звана «военно-гражданская администрация Запорожской области».

Вже, 25.03.2022 влада рф видала указ про спрощене отримання російських паспортів мешканцями окупованих територій Запорізької області, за аналогією процедури отримання паспортів рф мешканцями окупованих територій Донецької, Луганської та частини Херсонської областей.

У цей час, громадянин України Ганжа С.В., достовірно знаючи про вищевказані факти, будучи колишнім начальником Департаменту захисту національної державності Служби безпеки України, який приймав присягу на вірність Українському народові, раніше неодноразово, обіймаючи керівні посади пов'язанні з управлінською діяльністю, проведенням оперативно-розшукових заходів та будучи обізнаним спеціальними знаннями у сфері проведення контррозвідувальних заходів, які передбачають використання різних форм і методів роботи у сфері забезпечення державної безпеки, продовжуючи свої злочинні наміри, направлені на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, зі своїх ідеологічних та корисливих мотивів, з метою повалення конституційного ладу та ослаблення держави України, почав усіляко сприяти окупаційній владі рф у підривній діяльності проти України у період воєнного стану та співпрацюючи з представниками спецслужб рф і незаконно утвореною «военно-гражданской администрацией Запорожской области», добровільно прийняв рішення зайняти посаду керівника в незаконно створеному правоохоронному органу (воєнізованому формуванні) – «государственная служба безопасности Запорожской области».

Далі, Ганжа С.В., реалізуючи свій злочинний умисел, направлений на колабораційну діяльність з країною-агресором російською федерацією, діючи умисно та свідомо, заручившись підтримкою невстановлених представників окупаційної влади про силове забезпечення йому умов для керівництва спеціальним правоохоронним органом (воєнізованим формуванням), здійснив незаконне захоплення приміщень та будівель, розташованих по проспекту 50-річчя Перемоги, будинок 21, у місті Мелітополі Запорізької області, для розміщення вказаного формування та проведення подальших злочинних дій.

У подальшому (більш точний час та дата досудовим слідством не встановлено), з метою силового супроводження зміни меж території та державного кордону України, в порушення порядку, встановленого Конституцією України, для придушення будь-яких проявів незгоди з політикою окупаційної влади та усунення перешкод у реалізації заздалегідь запланованих намірів на тимчасово окупованій території Запорізької області, у тому числі місті Мелітополі, Ганжа С.В., продовжуючи свій злочинний план, у порушення ст. ст. 17, 65 Конституції України, у змові з представниками окупаційної влади, створив не передбачений законами України спеціальний правоохоронний орган (воєнізоване формування), за аналогією зі спецслужбою рф - «федеральная служба безопасности», якому присвоєно назву – «государственная служба безопасности Запорожской области».

Разом з цим, щоб надати легітимності, незаконно створеному правоохоронному органу (воєнному формуванню) «государственная служба безопасности Запорожской области», 28.06.2022 до державного реєстру рф («єдиного государственного реестра юридических лиц») внесено відомості щодо реєстрації юридичної особи – «государственная служба безопасности Запорожской области». Вказане незаконне утворення визнано казенною установою рф, якій присвоєно юридичну адресу: 272313, Запорізька область, м. Мелітополь, проспект 50-річчя Перемоги, будинок 21. Згідно з випискою зазначеного реєстру, Ганжа С.В., із визначеним індивідуальним податковим номером 910302038890, значиться керівником незаконно створеного правоохоронного органу.

«Государственная служба безопасности Запорожской области» має організаційну структуру, що характеризується наявністю єдиноначальності, підпорядкованості, дисципліни та субординації. Вказане формування розділено на підрозділи з визначеним особовим складом, для його учасників введені військові звання, знаки розрізнення, службові посвідчення, вогнепальна та особиста вибухова зброя, характерні для такого формування.

У структурі «государственная служба безопасности Запорожской области», у тому числі утворені такі підрозділи: керівництво (начальник та заступники), відділення кадрів та спецперевірки, відділ матеріально-технічного та тилового забезпечення, фінансово-економічне відділення.

Діяльність зазначеного формування, не передбачено законами України, спрямована на встановлення та нав'язування по всій території Запорізької області політичного режиму окупаційної влади, відокремлення області від суверенної держави Україна та передачу її під юрисдикцію рф.

З цією метою співробітники «государственная служба безопасности Запорожской области» займались відшукуванням та затриманням, у тому числі проукраїнськи налаштованих громадян, противників окупаційної влади, підприємців, інших цивільних осіб, застосовували до останніх методи морального, психологічного та фізичного впливу, відбирання майна та бізнесу.

Отже, громадянин України Ганжа С.В., не пізніше грудня 2022 року, зайнявши вказану посаду та тим самим очоливши незаконно утворений окупаційною владою, правоохоронний орган (воєнізоване формування) – «государственная служба безопасности Запорожской области», продовжив надавати іноземній державі рф, її представникам допомогу в проведенні підривної діяльності проти України в умовах воєнного стану, тим самим підтримуючи рішення та дії держави-агресора.

Як наслідок, 08.08.2022 так званий голова «военно-гражданская администрация Запорожской области» підписав указ про проведення референдуму щодо приєднання Запорізької області до рф.

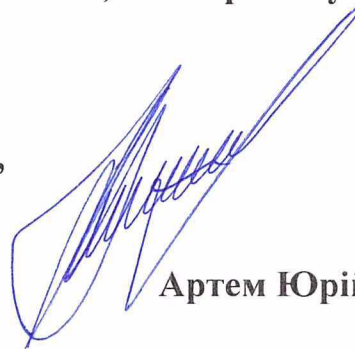
За результатами проведених таких псевдо референдумів, 30.09.2022 президент рф підписав укази про «приєднання» до рф частково окупованих Запорізької, Херсонської, Донецької та окупованої Луганської областей України.

Далі, 03.10.2022 державна дума рф одноголосно підтримала незаконну анексію Донецької, Луганської, Запорізької та Херсонської областей.

Отже, Ганжа С.В., не пізніше грудня 2022 року, займаючи посаду керівника незаконного правоохоронного органу (воєнізованого формування) так званої «государственной службы безопасности Запорожской области», маючи умисел направлений на колабораційну діяльність, в умовах воєнного стану, з метою повалення конституційного ладу та ослаблення держави України, користуючись підтримкою окупаційних військ держави-агресора, активно сприяв зусиллям рф заподіяти шкоду національній безпеці України, зокрема шляхом втручання у внутрішню політику України, розпалюванню сепаратистських та колабораційних настроїв серед населення регіону, участі в інформаційній експансії з боку рф, створенню умов для діяльності на території України представників держави-агресора, примушуванні до покори патріотично налаштованих громадян, встановленню та нав'язуванню по всій території Запорізької області політичного режиму рф, відокремленню області від суверенної держави Україна та передачі її під юрисдикцію держави-агресора.

Таким чином Ганжа Сергій Валентинович, 13 липня 1959 року народження, підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України, а саме у колабораційній діяльності, тобто добровільному зайнятті громадянином України посади в незаконному правоохоронному органі, створеному на тимчасово окупованій території, а також добровільній участі громадянина України в незаконному воєнізованому формуванні, створеному на тимчасово окупованій території.

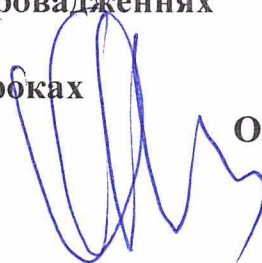
Старший слідчий другого відділу
Управління з розслідування злочинів,
вчинених у зв'язку із масовими
протестами у 2013-2014 роках,
Державного бюро розслідувань

Артем Юрійович Нестерчук

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор другого відділу процесуального
керівництва Департаменту організації,
процесуального керівництва досудовим
розслідуванням та підтримання публічного
обвинувачення у кримінальних провадженнях
про злочини, вчинені у зв'язку із
масовими протестами у 2013-2014 роках
Офісу Генерального прокурора
«08» _____ 2024 року

Олег Олегович Могильний

Підозрюваному Ганжі С.В. у відповідності до вимог статей 20, 42, 276, 277 Кримінального процесуального кодексу України повідомлено та роз'яснено права підозрюваного, передбачені наступними нормами чинного законодавства України.

КОНВЕНЦІЯ

про захист прав людини і основоположних свобод

Стаття 6

Право на справедливий суд

1. Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру або встановить обґрунтованість будь-якого висунутого проти нього кримінального обвинувачення. Судове рішення проголошується публічно, але преса і публіка можуть бути не допущені в зал засідань протягом усього судового розгляду або його частини в інтересах моралі, громадського порядку чи національної безпеки в демократичному суспільстві, якщо того вимагають інтереси неповнолітніх або захист приватного життя сторін, або - тією мірою, що визнана судом суворо необхідною, - коли за особливих обставин публічність розгляду може зашкодити інтересам правосуддя.

2. Кожен, кого обвинувачено у вчиненні кримінального правопорушення, вважається невинуватим доти, доки його вину не буде доведено в законному порядку.

3. Кожний обвинувачений у вчиненні кримінального правопорушення має щонайменше такі права:

а) бути негайно і детально поінформованим зрозумілою для нього мовою про характер і причини обвинувачення, висунутого проти нього;

б) мати час і можливість, необхідні для підготовки свого захисту;

в) захищати себе особисто чи використовувати юридичну допомогу захисника, вибраного на власний розсуд, або - за браком достатніх коштів для оплати юридичної допомоги захисника - одержувати таку допомогу безоплатно, коли цього вимагають інтереси правосуддя;

г) допитувати свідків обвинувачення або вимагати, щоб їх допитали, а також вимагати виклику й допиту свідків захисту на тих самих умовах, що й свідків обвинувачення;

е) якщо він не розуміє мови, яка використовується в суді, або не розмовляє нею, - одержувати безоплатну допомогу перекладача.

КОНСТИТУЦІЯ УКРАЇНИ

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню.

Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідям.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинів чи його перепинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правничою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожному гарантується право звернутись із конституційною скаргою до Конституційного Суду України з підстав, установлених цією Конституцією, та у порядку, визначеному законом.

Кожен має право після використання всіх національних засобів юридичного захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на професійну правничу допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

ПОЛОЖЕННЯ

про порядок короткочасного затримання осіб, підозрюваних у вчиненні злочину

Стаття 10. Права та обов'язки затриманих

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, мають право:

- знати, в чому їх підозрюють;
- вимагати перевірки прокурором правомірності затримання; про заявлену вимогу адміністрація місця тримання затриманих негайно повідомляє прокурора;
- оскаржити дії особи, яка провадить дізнання, слідчого або прокурора, давати пояснення і заявляти клопотання;
- звертатися зі скаргами і заявами в державні органи, громадські організації і до службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Положення;
- користуватися своїм одягом і взуттям, а також іншими необхідними предметами і речами, перелік яких визначається Правилами внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, зобов'язані додержувати вимог цього Положення і Правил внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Затриманим роз'яснюються їх права та обов'язки.

ЗАКОН УКРАЇНИ **Про попереднє ув'язнення**

Стаття 9. Права осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, мають право:

на захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або взяття під варту, а також на повідомлення під час

взяття під варту підстав та мотивів взяття під варту, оскаржувати їх у суді, отримати в друкованому вигляді роз'яснення положень статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 та 63 Конституції України, цієї статті та інших прав затриманих або взятих під варту, встановлених законом, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту (взяття під варту) особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника;

знайомитися з правилами тримання під вартою;

на щоденну прогулянку тривалістю одна година. Вагітним жінкам і жінкам, які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим з дозволу лікаря та за їх згодою тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин;

одержувати передачі або посилки та грошові перекази і передачі;

купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення;

користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінального провадження;

користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу;

на душпастирську опіку, що здійснюється священнослужителями (капеланами);

відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їх віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб;

на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків;

звертатись із скаргами, заявами та листами до Європейського суду з прав людини, а також інших відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна, до уповноважених осіб таких міжнародних організацій, державних органів і службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Закону.

Взяті під варту жінки вправі мати при собі дітей віком до трьох років.

Взяті під варту молоді громадяни (віком від 14 до 35 років) мають право на отримання психолого-педагогічної допомоги від спеціалістів центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді.

Осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, в разі обрання щодо них запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою у зв'язку з іншим кримінальним провадженням або в разі прийняття рішення про тимчасову видачу іншій державі, тримають відповідно до правил, установлених цим Законом. Одержання цими особами посилок і передач, а так само купівля ними продуктів харчування і предметів першої необхідності здійснюються в порядку,

встановленому Кримінально-виконавчим кодексом України (1129-15) для рівня безпеки виправної колонії, призначеного їм центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань.

Перелік продуктів харчування і предметів першої необхідності, які забороняється передавати особам, взятим під варту, встановлюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, Міністерством оборони України.

Стаття 10. Обов'язки осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, зобов'язані:

додержувати порядку, встановленого в місцях попереднього ув'язнення, і виконувати законні вимоги адміністрації;

дотримувати санітарно-гігієнічних правил, мати охайний зовнішній вигляд, постійно підтримувати чистоту в камері;

бути ввічливими до працівників місця попереднього ув'язнення, а також поміж собою; не вступати в суперечки з представниками адміністрації, не принижувати їх гідність, не протидіяти виконанню ними своїх обов'язків;

бережливо ставитися до інвентаря, обладнання та іншого майна місця попереднього ув'язнення.

КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕСУАЛЬНИЙ КОДЕКС УКРАЇНИ

Стаття 42. Підозрюваний, обвинувачений

1. Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276-279 цього Кодексу, повідомлено про підозру, особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок невстановлення місцезнаходження особи, проте вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений цим Кодексом для вручення повідомлень.

3. Підозрюваний, обвинувачений має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

5. Підозрюваний, обвинувачений мають також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

6. Підозрюваний, обвинувачений, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

7. Підозрюваний, обвинувачений зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробації, необхідну для підготовки досудової доповіді.

8. Підозрюваному, обвинуваченому вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яка здійснює таке повідомлення.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та цим Кодексом випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Додаткові права підозрюваного у разі здійснення щодо нього спеціального досудового розслідування або спеціального судового провадження

КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕСУАЛЬНИЙ КОДЕКС УКРАЇНИ

Стаття 52. Обов'язкова участь захисника

1. Участь захисника є обов'язковою у кримінальному провадженні щодо особливо тяжких злочинів. У цьому випадку участь захисника забезпечується з моменту набуття особою статусу підозрюваного.

2. В інших випадках обов'язкова участь захисника забезпечується у кримінальному провадженні:

8) щодо осіб, стосовно яких здійснюється спеціальне досудове розслідування або спеціальне судове провадження, - з моменту прийняття відповідного процесуального рішення;

Стаття 54. Відмова від захисника або його заміна

1. Підозрюваний, обвинувачений має право відмовитися від захисника або замінити його.

2. Відмова від захисника або його заміна повинна відбуватися виключно в присутності захисника після надання можливості для конфіденційного спілкування. Така відмова або заміна фіксується у протоколі процесуальної дії.

3. Відмова від захисника не приймається у випадку, якщо його участь є обов'язковою. У такому випадку, якщо підозрюваний, обвинувачений відмовляється від захисника і не залучає іншого захисника, захисник повинен бути залучений у порядку, передбаченому статтею 49 цього Кодексу, для здійснення захисту за призначенням.

Глава 24⁻¹

ОСОБЛИВОСТІ СПЕЦІАЛЬНОГО ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ

Стаття 297⁻¹. Загальні положення спеціального досудового розслідування

1. Спеціальне досудове розслідування (in absentia) здійснюється стосовно одного чи декількох підозрюваних згідно із загальними правилами досудового розслідування, передбаченими цим Кодексом, з урахуванням положень цієї глави.

2. Спеціальне досудове розслідування здійснюється на підставі ухвали слідчого судді у кримінальному провадженні щодо злочинів, передбачених статтями 109, 110, 110-², 111, 112, 113, 114, 114-¹, 115, 116, 118, частинами другою - п'ятою статті 191 (у випадку зловживання службовою особою своїм службовим становищем), статтями 209, 255-258, 258-¹, 258-², 258-³, 258-⁴, 258-⁵, 348, 364, 364-¹, 365, 365-², 368, 368-², 368-³, 368-⁴, 369, 369-², 370, 379, 400, 436, 436-¹, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447 Кримінального кодексу України, стосовно підозрюваного, крім неповнолітнього, який переховується від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності та оголошений у міждержавний та/або міжнародний розшук. Здійснення спеціального досудового розслідування щодо інших злочинів не допускається, крім випадків, коли злочини вчинені особами, які переховуються від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності або оголошені у міждержавний та/або міжнародний розшук, та вони розслідуються в одному кримінальному провадженні із злочинами, зазначеними у цій частині, а виділення матеріалів щодо них може негативно вплинути на повноту досудового розслідування та судового розгляду.

3. Якщо у кримінальному провадженні повідомлено про підозру декільком особам, слідчий, прокурор вправі звернутися до слідчого судді із клопотанням про здійснення спеціального досудового розслідування лише стосовно тих підозрюваних, щодо яких наявні передбачені частиною другою цієї статті підстави, а стосовно інших підозрюваних подальше досудове розслідування у цьому самому кримінальному провадженні здійснюватиметься згідно із загальними правилами, передбаченими цим Кодексом.

Стаття 297-³. Розгляд клопотання про здійснення спеціального досудового розслідування

1. Клопотання про здійснення спеціального досудового розслідування розглядається слідчим суддею не пізніше десяти днів з дня його надходження до суду за участі особи, яка подала клопотання, та захисника.

Якщо підозрюваний самотійно не залучив захисника, слідчий суддя зобов'язаний вжити необхідних заходів для залучення захисника.

2. Слідчий суддя, встановивши, що клопотання подано без додержання вимог статті 297-² цього Кодексу, повертає його прокурору, слідчому, про що постановляє ухвалу.

3. Під час розгляду клопотання слідчий суддя має право за клопотанням сторін кримінального провадження або за власною ініціативою заслухати будь-якого свідка чи дослідити будь-які матеріали, що мають значення для вирішення питання про здійснення спеціального досудового розслідування.

Стаття 297-⁵. Порядок вручення процесуальних документів підозрюваному при здійсненні спеціального досудового розслідування

1. Повістки про виклик підозрюваного у разі здійснення спеціального досудового розслідування надсилаються за останнім відомим місцем його проживання чи перебування та обов'язково публікуються в засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження та на офіційних веб-сайтах органів, що здійснюють досудове розслідування. З моменту опублікування повістки про виклик у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження підозрюваний вважається належним чином ознайомленим з її змістом.

Друкований орган, у якому публікуються протягом наступного року повістки про виклик підозрюваного, визначається не пізніше 1 грудня поточного року в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

2. Копії процесуальних документів, що підлягають врученню підозрюваному, надсилаються захиснику.

Стаття 567. Допит за запитом компетентного органу іноземної держави шляхом проведення відео - або телефонної конференції

1. Допит за запитом компетентного органу іноземної держави проводиться у присутності слідчого судді за місцезнаходженням особи за допомогою відео- або телефонної конференції у таких випадках:

1) неможливості прибуття певних осіб до компетентного органу іноземної держави;

2) для забезпечення безпеки осіб;

3) з інших підстав, визначених слідчим суддею (судом).

2. Допит шляхом відео - або телефонної конференції виконується у порядку, передбаченому процесуальним законом запитуючої сторони у тій мірі, в якій такий порядок не суперечить засадам кримінального процесуального законодавства України та загальноновизнаним стандартам забезпечення прав людини і основоположних свобод.

3. Компетентний орган запитуючої сторони повинен забезпечити участь перекладача під час проведення відео - або телефонної конференції.

4. Якщо під час допиту слідчий суддя виявив порушення порядку, передбаченого частиною другою цієї статті, особою, яка здійснює допит, він повідомляє про це учасників процесуальної дії та зупиняє допит з метою вжиття заходів для його усунення. Допит продовжується тільки після узгодження з компетентним органом запитуючої сторони необхідних змін у процедурі.

5. Протокол допиту та носії відео- або аудіоінформації надсилаються до компетентного органу запитуючої сторони.

6. За правилами, передбаченими цією статтею, проводяться допити за допомогою відео- або телефонної конференції за запитом компетентного органу України.

Розділ XI ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

20⁻¹. Тимчасово, але не пізніше дня початку діяльності Державного бюро розслідувань (опублікування у газеті "Урядовий кур'єр" відповідного повідомлення його керівником):

спеціальне досудове розслідування здійснюється на підставі ухвали слідчого судді у кримінальному провадженні щодо злочинів, передбачених статтями 109, 110, 110-², 111, 112, 113, 114, 114-¹, 115, частинами другою - п'ятою статті 191 (у випадку зловживання службовою особою своїм службовим становищем), статтями 209, 255-258, 258-¹, 258-², 258-³, 258-⁴, 258-⁵, 348, 364, 365, 368, 368-², 379, 400, 436, 436-¹, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 446, 447 Кримінального кодексу України, стосовно підозрюваного, крім неповнолітнього, який переховується від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності та оголошений у міждержавний та/або міжнародний розшук, чи який понад шість місяців переховується від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності та/або стосовно якого наявні фактичні дані, що він перебуває за межами України, на тимчасово окупованій території України або в районі проведення антитерористичної операції. Здійснення спеціального досудового розслідування щодо інших злочинів не допускається, крім випадків, коли злочини вчинені особами, які переховуються від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності та оголошені у міждержавний та/або міжнародний розшук, чи які понад шість місяців переховуються від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності та/або стосовно яких наявні фактичні дані, що вони перебувають за межами України, на тимчасово окупованій території України або в районі проведення антитерористичної операції, та вони розслідуються в одному кримінальному провадженні із злочинами, зазначеними у цьому абзаці, а виділення матеріалів щодо них може негативно вплинути на повноту досудового розслідування та судового розгляду.

Положення частини п'ятої статті 139 цього Кодексу у разі вчинення злочинів, визначених в абзаці другому цього пункту, поширюються також на осіб, які понад шість місяців переховуються від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності та/або стосовно яких наявні фактичні дані, що вони перебувають за межами України, на тимчасово окупованій території України або в районі проведення антитерористичної операції.

У клопотанні слідчого, прокурора про здійснення спеціального досудового розслідування мають також зазначатися фактичні дані про перебування особи за межами України, на тимчасово окупованій території України або в районі проведення антитерористичної операції. Слідчий суддя може відмовити у задоволенні такого клопотання, якщо слідчий, прокурор не доведе, що підозрюваний переховується від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності та стосовно нього наявні фактичні дані про перебування за межами України, на тимчасово окупованій території України або в районі проведення антитерористичної операції. Повторне звернення з клопотанням про здійснення спеціального досудового розслідування до слідчого судді в одному кримінальному провадженні не допускається, крім наявності нових обставин, які підтверджують, що підозрюваний переховується від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності та стосовно нього наявні фактичні дані про

перебування за межами України, на тимчасово окупованій території України або в районі проведення антитерористичної операції.

Судовий розгляд у кримінальному провадженні щодо злочинів, зазначених у частині другій статті 297-¹ цього Кодексу, а також у цьому пункті, може здійснюватися за відсутності обвинуваченого (in absentia), крім неповнолітнього, який переховується від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності (спеціальне судове провадження) та оголошений у міждержавний та/або міжнародний розшук, чи який понад шість місяців переховується від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності та/або стосовно якого наявні фактичні дані, що він перебуває за межами України, на тимчасово окупованій території України або в районі проведення антитерористичної операції.

Розгляд клопотань про здійснення спеціального досудового розслідування, спеціальне судове провадження щодо злочинів, зазначених у частині другій статті 297-¹ цього Кодексу, а також у цьому пункті, здійснює суд за правилами підсудності, встановленими статтею 32 цього Кодексу.

Вимоги щодо особливостей застосування глави 24-¹ цього Кодексу, передбачені цим пунктом, поширюються на кримінальні провадження, у яких підозрюваний, крім неповнолітнього, на момент звернення до суду з клопотанням про здійснення спеціального досудового розслідування або обвинувальним актом оголошений у міждержавний та/або міжнародний розшук, чи понад шість місяців переховується від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності та/або стосовно якого наявні фактичні відомості, що він перебуває за межами України, на тимчасово окупованій території України або в районі проведення антитерористичної операції.

Кримінальні провадження, у яких здійснювалося спеціальне досудове розслідування щодо злочинів, передбачених цим пунктом, і обвинувальні акти направлені до суду до спливу строку, передбаченого абзацом першим цього пункту, а так само кримінальні справи, які станом на цю дату перебувають на розгляді суду, розглядаються з урахуванням правил спеціального судового провадження та особливостей, визначених цим пунктом.

Про підозру мені повідомлено, копія повідомлення про підозру, пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

« ___ » _____ 20__ року _____

(підпис)

С.В. Ганжа

***Повідомлення про підозру здійснив,
копію письмового повідомлення
про підозру вручив, права повідомив
і роз'яснив та вручив пам'ятку про
процесуальні права підозрюваного:***

/ _____ /